

JENNY HAN

UN ESTIU
diferent

fanbooks

JENNY HAN

UN ESTIU
diferent

Fanbooks

Títol original: *The summer I turned pretty*

© 2009, Jenny Han

© de la traducció: 2011, Martí Mas i Fontcuberta

© d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: maig del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-17515-38-6

Dipòsit legal: B. 6.670-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Feia uns set-cents anys que anàvem per la carretera. O si més no, ho semblava. El meu germà, l'Steven, conduïa més a poc a poc que la nostra àvia. Jo era al seu costat, al seient del copilot, amb els peus al davantal. Mentrestant, la mare pesava figures al seient del darrere. Però, fins i tot quan dormia, semblava que estigués alerta, com si en qualsevol moment pogués despertar-se i posar-se a dirigir el trànsit.

—Accelera —vaig dir a l'Steven, donant-li un cop a l'espatlla—. Avancem aquest noi de la bicicleta.

L'Steven em va apartar la mà.

—No toquis mai el conductor —va avisar-me—. I treu aquests peuots bruts del meu davantal.

Vaig bellugar els dits dels peus endavant i endarrere. Jo els veia prou nets.

—No és teu, el davantal, maco. Aquest cotxe aviat serà meu, també.

—Si et treus el carnet —va dir ell en to burleta—. La gent com tu no l'haurien de deixar conduir.

—Mira! —vaig exclamar assenyalant a fora—. Ens acaba d'avançar aquell de la cadira de rodes!

Com que l'Steven em va ignorar, em vaig posar a potinejar la ràdio. Una de les coses que més m'agradaven d'anar a la platja eren les emissores de ràdio. Les coneixia com les de casa, i sentir la Q94 em feia adonar que ja era a la platja de debò.

Vaig trobar la meva emissora preferida, la que posava de tot, des de cançons antigues fins a hip-hop. Tom Petty cantava *Free Fallin'*. Em vaig posar a cantar amb ell. «És una bona noia, boja per l'Elvis. Li encanten els cavalls i el seu xicot...».

L'Steven va intentar canviar d'emissora, però li vaig picar la mà.

—Belly, tens una veu que em fa venir ganes d'estimar el cotxe al mar —va dir fent veure que donava un cop de volant cap a la dreta.

Vaig continuar cantant encara més fort i vaig despertar la mare, que també es va posar a cantar. Teníem unes veus terribles, i l'Steven va fer que no amb el cap, amb el seu posat de fàstic marca de la casa. No suportava veure's superat en nombre. Era el que més el molestava del divorci dels nostres pares, que s'havia quedat com l'únic home, sense el pare per fer-li costat.

Circulàvem molt a poc a poc, però, encara que en fes broma a l'Steven, en realitat no m'importava. M'encantava aquell trajecte amb cotxe, aquell moment. Tornar a veure el poble. La Cabana del Cranc d'en Jimmy, el Putt Putt, les botigues de surf. Era com tornar a casa després de molt, molt de temps. Amb un milió de promeses d'estiu i de possibilitats.

A mesura que ens acostàvem a la casa, sentia aquella agitació familiar al pit. Ja faltava molt poc.

Vaig abaixar la finestra per copsar-ho tot a fons. L'aire tenia el mateix gust i la mateixa olor. El vent, que em deixava els cabells enganxosos, la brisa marina salada, tot semblava perfecte. Com si m'hagués estat esperant.

L'Steven em va donar un cop de colze.

—Que penses en en Conrad? —em va preguntar, burleta. Per una vegada, la resposta era que no.

—No —vaig contestar bruscament.

La mare va ficar el cap entre els nostres dos seients.

—Belly, que encara t'agrada en Conrad? Tal com va anar l'estiu passat, em pensava que hi havia alguna cosa entre tu i en Jeremiah.

—Què? Tu i en Jeremiah? —va dir l'Steven amb cara de fàstic—. Què va passar entre tu i en Jeremiah?

—No res —vaig respondre a tots dos. Vaig notar com em pujava el rubor des del pit. Tant de bo ja hagués estat bronzejada per poder-ho amagar—. Mare, que dues persones siguin bones amigues no vol dir que hi hagi res entre elles. No tornis a treure el tema, per favor.

La mare es va tornar a repenjar al seient del darrere.

—D'acord —va dir per tancar la qüestió.

Però l'Steven hi va insistir:

—Què va passar entre tu i en Jeremiah? No pots dir una cosa així sense donar-ne més explicacions.

—Deixa-ho córrer —li vaig replicar.

Explicar res a l'Steven només serviria per donar-li munió perquè es burlés de mi. I, d'altra banda, no hi havia res a explicar. No havia passat res i, per tant, no havia de donar cap explicació.

En Conrad i en Jeremiah eren fills de la Beck. La Beck es deia Susannah Fisher, prèviament Susannah Beck. La meva mare era l'única que li deia Beck. Es coneixien des dels nou anys, i es referien l'una a l'altra com a germanes de sang. I tenien cicatrius que ho demostraven: unes marques idèntiques als canells amb forma de cor.

Un dia, la Susannah em va dir que, quan vaig néixer, va saber de seguida que jo acabaria amb un dels seus fills. Que era el destí. La meva mare, que normalment no creia en aquestes coses, va comentar que seria perfecte, sempre que

jo tingués uns quants amors abans de posar seny. De fet, va dir «amants», però aquella paraula em feia angúnia. La Susannah em va posar les mans a les galtes.

—Belly, tens la meva aprovació. No suportaria que els meus fills se n'anessin amb cap altra.

Haviem anat a la casa que la Susannah tenia a Cousins Beach cada estiu des que jo era un nadó, fins i tot des d'abans que jo nasqués. Per a mi era més important la casa que Cousins Beach. La casa era el meu món. Teníem un tros de platja propi, per a nosaltres sols. La casa d'estiueig la formaven moltes coses: el porxo que l'envoltava, pel qual corríem, el te que feiem deixant l'aigua al sol, la piscina de nit..., i els nois. Sobretot, els nois.

Sempre m'havia preguntat com devien ser els nois al desembre. Mirava d'imaginar-me'ls amb bufandes de color granat i jerseis de coll alt, amb les galtes rosades i al costat d'un arbre de Nadal, però la imatge sempre em semblava postissa.

No coneixia el Jeremiah ni el Conrad hivernals, i estava gelosa de tothom que sí que els coneixia. Jo els veia amb xancletes, amb el nas cremat pel sol, amb banyador, a la sorra. Però, i aquelles noies de Nova Anglaterra que hi feien guerres de boles de neu al bosc? Les que s'hi arrambaven mentre esperaven que s'escalfés el cotxe, a les quals ells donaven l'abric quan feia fred al carrer? Bé, això ho devia fer en Jeremiah. En Conrad, no. En Conrad no ho faria mai; no era el seu estil. Fos com fos, jo no ho trobava just.

A classe, al costat del radiador, em preguntava què devien fer, si també s'escalfaven els peus amb un radiador en algun lloc. Comptava els dies que faltaven perquè tornés a ser estiu. Per a mi era gairebé com si l'hivern no comptés. El que importava era l'estiu. Tota la meua vida es mesurava en es-

tius. Era com si no comencés a viure fins al juny, fins que era a la platja, en aquella casa.

En Conrad era el gran, per un any i mig. Era fosc, fosc, fosc. Totalment inaccessible, impenetrable. Tenia una boca d'aquelles burletes, i sempre me la quedava mirant. Són boques que et fan venir ganes de petonejar-les, per allisar-les i esborrar-ne aquell somriure irònic. O potser no esborrar-lo..., però controlar-lo d'alguna manera. Fer-lo teu. Era exactament el que jo volia fer amb en Conrad. Fer-lo meu.

En Jeremiah, en canvi, era un amic. Em tractava bé. Era la mena de noi que encara abraçava la seva mare i li volia agafar la mà, tot i que teòricament ja era massa gran. I no li feia vergonya. En Jeremiah Fisher estava massa ocupat divertint-se per passar vergonya.

Segur que en Jeremiah era més popular que en Conrad a l'institut. Segur que agradava més a les noies. Segur que, si no fos pel futbol americà, en Conrad no seria ningú. Seria un noi callat i sorrut, en comptes d'un déu futbolístic. I això m'agradava. M'agradava que en Conrad preferís estar sol tocant la guitarra. Que estigués per damunt de totes les bestieses de l'institut. M'agradava pensar que, si hagués anat al meu institut, en Conrad no hauria jugat a futbol, hauria col·laborat a la revista de literatura i s'hauria fixat en algú com jo.

Quan finalment vam arribar a la casa, en Jeremiah i en Conrad eren al porxo. Em vaig inclinar cap a l'Steven i vaig tocar el clàxon dues vegades, que en el nostre idioma estiuenc volia dir: «Veni a ajudar-nos amb les bosses ara mateix».

En Conrad tenia divuit anys. Els acabava de fer. Era més alt que l'estiu anterior, encara que semblés increïble. Tenia

els cabells curts, fins a les orelles, i tan foscos com sempre. Tot el contrari d'en Jeremiah, que duia els cabells més llargs i tenia un aspecte una mica descuidat, però en el bon sentit de la paraula, com un jugador de tennis dels setanta. Quan era més petit, a l'estiu tenia els cabells arrissats i d'un ros gairebé blanc. I no li agradava gens tenir aquells rínxols. Durant un temps, en Conrad el va convèncer que la crosta del pa feia arrissar els cabells. En Jeremiah va deixar de menjar-se la crosta dels entrepans, que es cruspia en Conrad. Quan es va fer més gran, els cabells se li van tornar menys arrissats i més ondulats. Jo trobava a faltar els rínxols. La Susannah deia que era el seu angelet, i ho semblava, amb les galtes rosades i els rínxols rossos. Les galtes rosades encara les tenia.

—Steven! —va cridar en Jeremiah fent un megàfon amb les mans.

Em vaig quedar al cotxe i vaig veure com l'Steven se'ls acostava lentament i els abraçava com ho fan els nois. L'aire era salat i humit, com si estigués a punt de ploure aigua de mar en qual-sevol moment. Vaig fer veure que em cordava les vambes, però en realitat volia tenir uns instants per mirar-me els nois i la casa jo sola. La casa era gran, grisa i blanca. Era com la majoria de les altres cases del carrer, però millor. Era tal com jo creia que havia de ser una casa a la platja. I era com si fos casa meva.

La meva mare també va baixar del cotxe.

—Nois, i la vostra mare? —va cridar.

—Hola, Laurel. Ha anat a fer una becaïna —va respondre en Jeremiah. Normalment, la Laurel sortia corrents de casa així que arribàvem.

Amb tres gambades, la meva mare es va plantar al costat dels nois i els va abraçar fort. Abraçava amb la mateixa fermesa i solidesa amb què donava la mà. Va desaparèixer dins de la casa amb les ulleres de sol sobre el cap.

Vaig baixar del cotxe i em vaig penjar la bossa a l'espatlla. De primer, els nois no em van ni veure. Però, després, sí. I tant, que em van veure. En Conrad em va fer una repassada ràpida, com fan els nois al centre comercial. No m'havia mirat així en tota la meva vida. Ni una vegada. Vaig notar que em tornava a posar vermella, tal com m'havia passat al cotxe. En Jeremiah, en canvi, em va mirar tot sorprès, com si no em reconegués. Tot això va passar en uns tres segons, però em va semblar que havia durat molt més.

Primer em va abraçar en Conrad, però una mica a distància, vigilant de no acostar-se'm massa. S'acabava de tallar els cabells i tenia la pell del clatell rosada i nova, com la d'un nadó. Feia olor de mar. Feia olor de Conrad.

—M'agrades més amb ulleres —em va dir, amb els llavis a tocar de la meva orella. Em va doldre.

—Doncs ho sento, però no em penso treure les lentilles —li vaig dir apartant-lo.

Em va somriure, amb aquell somriure... que se't fica dins. Aquell somriure que sempre em desarmava.

—Em sembla que en tens de noves —em va dir tocant-me el nas. Sabia la vergonya que em feien les pigues i sempre me les recordava.

Llavors em va agafar en Jeremiah, i de poc que no m'alça de terra.

—La Belly Bolet s'ha fet gran —va cridar.

Vaig riure.

—Deixa'm anar —li vaig demanar—. Fas pudor de suat. En Jeremiah va riure sonorament.

—Ets la Belly de sempre —va dir, però em va mirar com si no sabés ben bé qui era—. Et veig alguna cosa diferent —va afegir posant el cap de costat.

Em vaig preparar per encaixar alguna gracieta.

—Què, les lentilles?

Jo tampoc no estava acostumada del tot a veure'm sense ulleres. La meva millor amiga, la Taylor, m'havia volgut convèncer que em posés lentilles des de primària, i al final li havia fet cas.

En Jeremiah va somriure.

—No és això. Estàs canviada.

Vaig tornar cap al cotxe i els nois em van seguir. Vam descarregar l'equipatge de seguida, i així que ho vam haver enllestit vaig agafar la maleta i la bossa dels llibres i vaig anar de dret al meu dormitori. Era l'habitació que havia tingut la Susannah de petita. Estava empaperada amb un paper estampat descolorit, i tenia mobles blancs. Hi havia una capsa de música preciosa. Quan l'obries hi havia una ballarina que girava al ritme de la cançó de la versió antiga de *Romeu i Julieta*. La feia servir de joier. L'habitació ho tenia tot vell i descolorit, però m'encantava. Em semblava que hi podia haver secrets a les parets, al llit amb dossier, i sobretot en aquella capsa de música.

Després d'haver tornat a veure en Conrad, i que m'hagués mirat d'aquella manera, em calia un moment per recuperar-me. Vaig agafar l'os polar de peluix de la calaixera i el vaig abraçar ben fort contra el pit. Es deia Júnior. Em vaig asseure al llit amb ell. El cor em bategava tan fort que el sentia. Tot era igual, però diferent. M'havien mirat com si fos una noia de debò, no només la germana petita d'algú.